

regelmæssig ind, men de turde ikke gaa ind paa en Forrentning af de 10,000 Kr., som de andrage om. De afsløge derfor Tilbuddet og bede paa ny om at faa et rentefrit Laan imod, at de som sædvanlig regelmæssig indsende deres Afdrag paa 500 Kr. aarlig. Ogsaa for denne Sag skal jeg tillade mig at bede om velvillig Overvejelse i den højtærede Regering og det højtærede Finansudvalg.

Jeg vil dernæst tillade mig at vende mig til den højtærede Landbrugsminister angaaende Forholdene i Esrom Sø. Saa vidt mig bekendt har det forhen været saaledes, at man har afholdt en Licitation over Fiskeriet derude i Lighed med, hvad man f. Eks. gør ved Arresø. Det er mig imidlertid ikke bekendt, at en saadan Licitation har fundet Sted i en Række af Aar. Saa vidt jeg ved, giver den nuværende Indehaver vistnok en aarlig Afgift af 120 Kr., men det er min Overbevisning, at dersom der blev afholdt Licitation over Fiskeriet i Esrom Sø, vilde Staten derfor kunne opnaa en ganske anderledes Betaling end den, den opnaar i dette Øjeblik. — Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Doose) fremkom her forleden Dag med en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister angaaende Skovfogedernes Lønninger og angaaende de daarlige Lodder, som mange af Skovfogederne faktisk have. Jeg kunde have Lyst til at supplere disse Udtalelser med et Par Bemærkninger, og det, som jeg tænker paa i dette Tilfælde, er Hegnssynsmænd og Skovløbere. Det er faktisk, at mange af dem sidde inde med en ganske elendig Jordlod. Jeg er Nabo til et Par af disse Mennesker, og deres Jord er af den Beskaffenhed, at den saa godt som altid staar under Vand, og saa ligger den fuldstændig inde i Skoven, saa at hverken Lys eller Luft kan komme dertil, den er saa godt som værdiløs. Jeg skal tillade mig at oplyse, at en Hegnsmand faar i aarlig Løn et saadant Hus og 16 Kr. i Penge, en Skovløber faar et lignende Hus og 44 Kr. aarlig i Penge. Jeg tror derfor, at det vil være paa sin Plads, om den højtærede Landbrugsminister vilde fæste sin Opmærksomhed paa disse Forhold. Da disse Mænd skulle have deres lille Løn i Form af en Jordlod, og da faktisk mange af disse Jordlodder ere værdiløse, og deres Løn egentlig skal tjenes ved Skovarbejde, mener jeg, at det var naturligt, at man i hvert Fald foretog, om jeg saa maa sige en Vurderingsforretning af disse Forhold, saa man faar dem stillet nogenlunde ens.

I det hele taget kunde jeg ønske at henstille til den højtærede Landbrugsminister, om der ikke her var et Forhold, ikke alene paa dette, men ogsaa paa flere andre Omraader, der fortjente en ret alvorlig Overvejelse.

Jeg skal nævne et eneste Tilfælde fra min umiddelbare Nærhed. Vi have en Mand, som i 40 Aar har staaet i Statskovenes Tjeneste, uden at der i nogen Maade har været klaget over ham eller har været noget som helst i Vejen med ham. Nu er denne Mand paa Grund af sin Alder snart ikke til noget som helst. Han har altsaa haft et af disse Embeder, jeg har tilladt mig her at pege paa, og følgelig er en saadan Mand jo ret ulykkelig stillet, men han er dog Statsfunktionær, og det kan ogsaa gerne være, at han, naar han faar gaaet frem og tilbage tidt nok, maaske — jeg siger udtrykkelig „maaske“ — kan faa en Pension af 100 Kr. om Aaret. Vi have nemlig det Tilfælde ude hos os — de Forhold, jeg her fremdrager, ere fra Gribskov i den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere — hvor en Mand havde tjent i hele 30 Aar og var aldeles ubehjælpelig. Han havde haft et af disse Skovløberembeder, og Manden havde faktisk ikke noget som helst at leve af. Følgen blev, at efter en Masse Forhandlinger frem og tilbage ydede man ham en aarlig Livrente eller hvad man nu vil kalde det, en aarlig Understøttelse af 100 Kr. Jeg tror, der var god Grund til, om den højtærede Landbrugsminister vilde tage disse Forhold op til velvillig Overvejelse.

Jeg maa maaske have Lov til at gøre endnu et Par Bemærkninger. Forholdet er nemlig saadant ude hos os — jeg bor i 3die Kronborg Skovdistrikt —, at vi der have en Skovrider, som ikke under nogen Omstændigheder er at bevæge til at avertere i andre Blade end Højrebladene. Jeg har forsøgt dels personlig og dels skriftlig paa en beskeden Maade at bede vedkommende Skovrider om at være saa elskværdig at bekendtgøre Auktionerne i de stedlige Blade, men det er ikke lykkedes. I hans Skrivelse — som jeg gerne skal overbringe den højtærede Landbrugsminister — anfører han som Forsvar for, at han ikke vil avertere i andre end Højrebladene, at der aldrig nogen Sinde har været en Brændeauktion der ude, hvor ikke Auktionsbudene paa de forskellige Arter Brænde, man har haft at sælge, ere gaaede over Vurderingssummerne. Det kan jeg nu ikke dømme om, for det er et Forhold, jeg ikke kender, men en Ting er sikker, nemlig at det